Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Коли мечами злоба
небо крає
І крушить
твою вроду вікову,
Я тоді
з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!..
Василь СИМОНЕНКО

15 (430)
11 квітня 2013 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ЖИТТЯ «ПРОСВІТИ»

ДИСКУСІЇ І РІШЕННЯ

Відбулося засідання Правління Івано-Франківського ОО ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка, на якому розглянули ряд важливих питань життя і діяльності обласної просвітянської організації.

Насамперед ішлося про реєстрацію міського об'єднання «Просвіта» в Калуші. Питання неоднозначне й викликало дискусію. Доповідач, відповідальний секретар обласного об'єднання М. Рудковський сказав, що діючий статут товариства вимагає, щоб у містах обласного підпорядкування діяли окремі міські об'єднання. Повідомив і про те, що заступник голови Калуського РМО І. Козачок неодноразово звертався до обласного об'єднання з пропозицією про реєстрацію окремого міського об'єднання в Калуші. М. Рудковський запропонував від імені Правління звернутися в Калуське РМО розглянути це питання.

Члени Правління В. Жураківський, Б. Борович, Є. Романишин підтримали цю думку, спираючись на статут ВУТ «Просвіта», але водночас застерегли від поспішності у зв'язку з набранням чинності нового Закону про громадські об'єднання. А запрошений представник із Калуша І. Ткачик узагалі обстоював недоцільність розділення раймісько6'єднання.

Отож Правлінню Калуського РМО рекомендували у найкоротший термін розглянути питання про виділення в окрему структуру Калуського МО «Просвіта».

Розглянули також питання про роботу Тисменицького РМО «Просвіта». Колишній керівник РМО на громадських засадах І. Куравський був переведений на роботу в інший район. Згідно статуту він повинен був прозвітувати про свою діяльність на конференції і написати про складення повноважень заяву. Однак цього не зробив. Вже пізніше з'явився сумнівний протокол про проведення такої конференції, на якій нібито головою тисменицьких просвітян обрали В. Турчина. Однак перевірка контрольно-ревізійною інспекцією засвідчила, що протокол конференції є нечинним. Члени Правління обласного об'єднання доручили голові осередку селища Єзупіль М. Помф'юку організувати ініціативну групу з підготовки і проведення в середині травня звітно-виборної конференції Тисменицького РО.

У зв'язку з наступним IX з'їздом «Просвіти» у вересні ц. р. вирішили провести до 1 липня конференцію обласного об'єднання з порядком денним: вибори делеґатів на IX з'їзд. Квоти делеґатів на конференцію: до 300 членів – 1, до тисячі – 2, більше тисячі членів «Просвіти» – 3 делеґати. Місцеві конференції провести до 20 травня ц. р.

Голова ОО ВУТ «Просвіта» С. Волковецький повідомив про подану в обласну раду на затвердження на сесії «Програму розвитку «Просвіти» на чотири роки».

Учасники засідання підтримали подання про нагородження медаллю «Будівничий України» активних просвітян – директора Бурштинського енерґоколеджу Олександра Джури, письменника Василя Харитона, голови первинного осередку с. Добровляни Калуського РМО Марії Василів, члена Правління ІФ МО Надії Івасик. У перебігу обговорення кандидатур до цього списку долучили також ведучу НД «Просвіта» Марію Солодчук.

Схвалили представлення на присудження премії Кабінету міністрів України в номінації «Розвиток молодіжного руху» голови «Молодої Просвіти» Євгенії Бардяк, яка зробила значний внесок у активізацію молодіжного просвітянського руху.

Підтримали представлення ІФ МО до нагороди орденом «За заслуги» III ступеня відповідального секретаря МО Наталії Синиці. Підтримали клопотання ІФ МО про присвоєння просвітянину художнику Івану Гавриліву звання «Заслужений працівник культури». Схвалили подання на присвоєння просвітянину Михайлові Рудковському обласної премії імені Богдана Бойка в галузі журналістики. Рекомендовано підготувати подання щодо присудження звання «Заслужений журналіст України» редакторові газети «Галицька Просвіта» Богдану Вівчару.

На засіданні обговорили звернення обласної спілки краєзнавців про підтримку просвітянами спорудження пам'ятника «Руській трійці». Головуючий С. Волковецький сказав, що, осмисливши різні думки й оцінки історичних осіб «Руської трійці», він пропонує підтримати ідею щодо спорудження цього пам'ятника й виділити від ОО ВУТ «Просвіта» з благодійних коштів тисячу гривень. Підтримали також клопотання до міського голови Івано-Франківська про спорудження пам'ятника Марійки Підгірянки на вулиці її імені.

Учасники засідання одностайно підтримали ініціативу створення музею народної шани Тараса Шевченка. Запропонували таку важливу справу розпочати з кошторису. З тим, щоб задуманий музей справді відповідав своїй назві.

Вирішили також за доцільне об'єднання двох хорових колективів «Червона калина» під тією ж назвою.

Теодор ДРОВНИЧ

ШЛЯХ «ПРОСВІТИ»

ВІД ХОРТИЦІ – ДО КАРПАТ

25 березня розпочали другий похід в рамках акції «Січовий шлях «Просвіти» Олег Ткаченко (координатор акції) та його сподвижник – Іван Сажнев. Провівши перед початком акції прес-конференцію, вони вирушили з Києва до Говерли – найвищої гірської вершини України. Відстань, яку треба подолати цього разу, становить 692 км. Шлях пролягає через Київську, Житомирську, Хмельницьку, Тернопільську та Івано-Франківську області.

Пробираючись крізь снігові замети, долаючи перші кілометри, запоріжани дісталися села Гориничі (Київська обл.) – першого пункту відпочинку на своєму шляху. Потім, завітавши дорогою до Коростишева, Стрижівки, дійшли до Житомира, де відбулася прес-конференція, зустріч з активом місцевої «Просвіти», а також ознайомча екскурсія обласним центром. Олег Ткаченко та Іван Сажнев побували на могилі Миколи Сціборського (автора відомого філософсько-політичного твору «Націократія»), якому в цей день виповнилося 115 років від народження.

Далі шлях мандрівників проліг до Хмельницької області. Дорогою в населених пунктах відбуваються зустрічі з дітьми, вчителями, просвітянами та українською спільнотою, яких наші мандрівники запрошують приєднатися до Всеукраїнської молитви за Україну та швидшого наведення порядку в державі (Всеукраїнська молитва за Україну відбудеться у неділю 21 квітня з 8.00 до 10.00 в усіх куточках держави, які вболівають за долю нашої країни).

Дорогою Олег Ткаченко та Іван Сажнев у рамках Посполитого рушення від «Одного – до мільйона» проводять також запис добровольців до Армії порядку, в тому числі до Корпусу Житомир. Всюди, де з'являються наші мандрівники, їх тепло й гостино вітає місцеве населення.

Прес-центр ЗОО ВУТ «Просвіта»

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Буде дитячий хоспіс

Завдяки телемарафону «Жити і вірити» зібрали 800 тисяч гривень для створення першого в Україні дитячого хоспісу в Надвірні. За ці кошти облаштують місця для перебування дітей, впорядкують сенсорну кімнату, приміщення для реабілітації дітей із захворюваннями опорно-рухового апарату. Наступний крок – забезпечення роботи виїзного хоспісного відділення. Приміщення планують підготувати до кінця року.

Пенсійна реформа діє. На жаль...

Верховна Рада не підтримала у першому читанні законопроект, що повертає вік виходу на пенсію 60 років – для чоловіків і 55 – для жінок. За законопроект про внесення змін до закону про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування проголосували 220 депутатів з необхідних 226.

Права водіїв – не вічні

Кабмін вніс зміни до законодавства щодо терміну дії посвідчення водія. Відтепер документи на право керування транспортними засобами категорій А, А1 і В1, які оформлені й видані після набуття чинності цієї постанови, дійсні протягом 20 років з дати їх видачі. Водійські посвідчення інших категорій будуть дійсні протягом 10 років з моменту їх отримання. Заміна посвідчень після закінчення терміну їхньої дії або при їхній втраті не передбачає повторного складання іспитів з Правил дорожнього руху і водіння в ДАІ.

Тишком-нишком – референдум

Партія реґіонів має намір провести Всеукраїнський референдум у серпні. Про це заявив лідер фракцій «Свободи» Олег Тягнибок. «Є така інформація, що саме в серпні – в найбільш політично неактивний період – реґіонали хочуть провести загальноукраїнський референдум, на якому хочуть змінити процедуру виборів Президента країни, маю на увазі вибори Президента за один тур, змінити вибори до українського парламенту і взагалі поміняти парламент, зробивши його двопалатним», – уточнив політик.

В УСБУ – новий керівник

Начальником управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області призначили Андрія Кміту. Досі він обіймав посаду начальника департаменту контррозвідувального захисту економіки держави СБУ. Попереднього керівника управління СБУ в Івано-Франківській області Геннадія Грищенка перевели до управління СБУ в Закарпатській області.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Спостережна Рада кредитної спілки «Самопоміч» повідомляє про **скликання загальних зборів** членів кредитної спілки, які відбудуться **24 травня 2013 року (початок о 17.30)** за адресою:

м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18, актовий зал.

Реєстрація членів спілки та їхніх представників проводиться з 17.00.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ

1. Затвердження порядку денного.
2. Заслуховування та затвердження звіту Спостережної ради за 2012 рік.
3. Заслуховування та затвердження звіту Кредитного комітету за 2012 рік.
4. Заслуховування і затвердження звіту Правління за 2012 рік.
5. Заслуховування та затвердження висновку Ревізійної комісії КС «Самопоміч» за 2012 рік.
6. Заслуховування та затвердження аудиторського висновку, яким підтверджена повнота й достовірність річної звітності КС «Самопоміч» (річна фінансова звітність і звітні дані КС «Самопоміч» за 2012 р.).
7. Про розподіл нерозподіленого доходу, що залишився у розпорядженні КС «Самопоміч» за 2012 р.
8. Визначення незалежного аудитора (аудиторської фірми) для підтвердження достовірності й повноти річної звітності КС «Самопоміч» за 2012 фінансовий рік.
9. Про ознайомлення з бюджетом на 2013 фінансовий рік.
10. Різне.

Для участі в загальних зборах члени кредитної спілки повинні підтвердити свої повноваження:

у разі особистої присутності – шляхом надання паспорта чи іншого документа, що посвідчує особу;

за довіреністю, оформленою відповідно до вимог законодавства України.

Телефон для довідки: (0342) 52-70-94.

ДУХОВНЕ

У СІЛЬЦІ – МОЩІ СВЯТОГО ПАНТЕЛЕЙМОНА

До кінця тижня вірні села Сілець у Тисменицькому районі мають змогу молитися до мощей святого цілителя Пантелеймона (у перекладі з грецької – «всемилостивий»). Їх на Благовіщення привіз із тернопільського містечка Копичинці отець Ігор.

І старі, й малі селяни зусібіч поспішили до сільського храму Різдва Христового, щоб засвідчити пошану до релігійної святині. Хоч, як зазначив священик у проповіді, мощі святого, які направду наділені великою силою, самі не зцілюють. Вони ніби є інструментом дива, а сам факт оздоровлення відбувається за наявності в людини віри. Час Великого посту є доброю нагодою очиститися духовно.

Парох села о. Василь Смицнюк наголосив, що для Сільця – це велика честь прийняти мощі святого. Цей християнський великомученик, який за фахом був лікарем, став відомим як великий цілитель. Пантелеймон відзначався безмежним милосердям до вбогих, яких лікував безкоштовно, часто чудесним способом. Тому в Сільці щовечора біля його мощей правлять акафіст і читають молитви на оздоровлення, а священики проводять реколекції.

Іван ДРАБЧУК

ШАНОВНІ КРАЯНИ!
ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».

Передплатний індекс – 91083.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):
на місяць – 5,93 грн.,
на півроку – 22,83 грн.,
на рік – 44,46 грн.

ПИЛЬНУЙ!

НА КОГО ПРАЦЮЄ КОНСТИТУЦІЙНА АСАМБЛЕЯ

Минуло два роки (з 21 лютого 2011 року) як працює Конституційна асамблея, створена Януковичем, але вона так і не спромоглася завершити проект змін Конституції.

Важко уявити як обмежене коло високих професіоналів з права буде писати Вищий Закон для народу. Громадські організації представлені там символічно. На превеликий жаль, за зрозумілий і однозначний текст Конституції виступає лише один з учасників Асамблеї, колишній суддя Європейського суду з прав людини Володимир Будкевич. З часів появи Американської конституції у світі зростає тенденція до неймовірного ускладнення текстів законів. Чинна Конституція теж виписана так, щоб проста людина не змогла і не сміла користуватись своїм Основним Законом без коментарів Конституційного Суду. Тому політики дозволяють собі маніпулятивно коментувати не тільки закони, але й Конституцію, особливо її 10-ту статтю.

Отже, **нам передовсім треба вимагати, щоб Основний Закон був виписаний простою українською мовою, без іншомовних слів і був однозначно зрозумілим селянинові й академікові права.** Держава не сміє вважати народ нижчою за статусом, здібностями і освітою кастою, яка не має права сама розуміти й тлумачити власну Конституцію. На жаль, схоже на те, що проект нових змін Конституції готується насамперед для чиновників Венеціанської комісії ще до його всенародного обговорення. Для нас же головним є не конституційний євростандарт, а зручність конституційних статей передовсім для життя українців, стовідсотковий захист нашої самобутності господарювання і культури. Сліпе слідування так званому Європейському стандарту і водночас московському взірцю вже призвело до побудови на українській землі системи влади купки багатіїв, в якій лише розмови про самобутні права етнічних українців безбожно називають екстремізмом чи фашизмом, навіть у стінах парламенту. І в такій країні влада з допомогою дорадчого органу, Конституційної асамблеї, пише нову Конституцію без масового поширення ідеї змін у формі чіткої концепції успішного українського суспільства, не перейматочись тим, щоб залучити до цього процесу мудрих людей із народу.

Коли погоджений Венеціанською комісією текст буде опублікований для формального обговорення народом, змінити щось буде практично неможливо, а влада придумає спосіб узаконити Основний Закон руками парламенту й маніпулятивним референдумом.

Президент Венеціанської комісії Джанні Буккікіо, який на початку лютого відвідав Україну з офіційним візитом, хоче якнайшвидше одержати результат діяльності Асамблеї на експертизу. Конституційна асамблея не змогла завершити в обіцяний термін, березень цього року, що свідчить про непросте завдання – так виписати конституйовані інтереси влади й формальні ґарантії народу, щоб це сприймалося єврочиновниками. За всіма ознаками не відчуває небезпеку моменту опозиція, бо навіть не пробує вимагати оприлюднення чернетки проекту й забезпечення дієвого механізму його всенародного обговорення спеціальним законом ще до подачі у Венеціанську комісію.

А від нової Конституції стократ більше, ніж від усіляких виборів і особистостей президентів залежить наше життя і особливо – життя молодого покоління. Тому саме це покоління, яке не має роботи в містах і селах, повинно і може змусити чинну владу зробити конституційний процес відкритим.

За інформацією сайту «Главком» (автор – Віталій Червоненко) існує імовірність зміни Конституції вже наприкінці цього року. Верховну Раду спробують зробити двопалатною, що в умовах бутафорного самоврядування практично зробить її підконтрольною Президентові. Треба сказати, що ідея двопалатного парламенту приходила всім українським Президентам від Кучми до Ющенка. Ющенкові не дали це зробити Юлія Тимошенко з Віктором Януковичем. Лише Януковичу майже вдалося нагромадити потрібну для такої справи силу.

Проте проект конституційних змін потрібно одягти в бездоганну форму європейського стандарту демократії. В Україні і це можливо, адже змогли зробити з Європейської Хартії захисту міноритарних мов закон, який захищає «загрожену» в Україні російську мову. А євростандарти прав людини та боротьби з -ізмами успішно застосовуються проти боротьби українців за етнічну самобутність та обмеження права народу на протест.

Чи вдасться нам відстояти в новій Конституції власний інтерес, байдуже, що він може не сподобатись тим, які мають повноту багатства і влади? Напевно зможемо, знаючи правду й маючи перед очима мрію-модель держави, яка реально забезпечує високу якість життя і захист спільних та особистих інтересів громадян.

Володимир ФЕРЕНЦ

ОТАКІ БРАТИ!

У РОСІЇ І ДАЛІ ГНОБЛЯТЬ УКРАЇНЦІВ

Російська влада відмовила у реєстрації Українському конґресові Росії

Згідно інформації від українських громад у Російській Федерації, міністерство юстиції РФ відмовило в реєстрації Українському конґресу Росії, організації, що була створена на Установчому з'їзді УКР у листопаді 2012 року.

Свого часу причиною створення Українського конґресу Росії стало закриття через рішення суду, під надуманими приводами, Об'єднання українців Росії, організації федерального рівня з 20-річною історією, організації, що об'єднувала українців чи не всіх суб'єктів Російської Федерації, біля витоків створення котрої стояли: перший український космонавт Павло Попович, відомий літератор Руденко-Деснян та багато знаних українців Росії.

На сьогодні в Росії не існує жодного загальноросійського об'єднання української національної меншини. А лише за даними останнього перепису населення, в Російській Федерації проживає біля 2 млн. українців. Хоча, за визнанням самих представників російської влади їх удвічі більше. Ось такі реалії. А наші «подножки, грязь Москви» зі шкіри лізуть, аби вислужитися перед Кремлем, вимагаючи другої державної мови і запевняючи у вічній братерській дружбі «старшого брата». А коли приходить до справи москаль, стає москалем.

Прес-служба УВКР

ЯК ЖИВЕШ, ЗАРОБІТЧАНИНЕ?

ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСТВА

Відбулася зустріч Голови Верховної Ради України з делеґацією УВКР у складі: Голова УВКР Михайло Ратушний, заступник Голови УВКР Ольга Кобець, член Президії УВКР Євген Гірник, член Президії УВКР, представник українців Росії Валентин Пилипчук, член Президії УВКР, представник українців Придністров'я Леонід Ткачук.

На зустрічі обговорили питання проведення Парламентських слухань «Українська трудова міґрація: стан, проблеми та шляхи їх вирішення» 10 липня 2013 за участю Голови Верховної Ради, представників Уряду, українських трудових міґрантів, науковців; внесення на розгляд Верховної Ради проекту Закону «Про трудову міґрацію», розробленого Міністерством соціальної політики разом із трудовими міґрантами й експертами УВКР.

Йшлося про забезпечення фінансування Державної Програми роботи з закордонними українцями, 20-річчя створення УВКР в липні 2013 року, залучення представників закордонного українства до заходів з відзначення 200-річчя Тараса Шевченка, розробку й ухвалення Державної Програми повернення українців в Україну та інші питання.

Н. К.

ВІЧНИЙ РЕВОЛЮЦІОНЕР

Гаряча й полум'яна любов до України супроводжувала Івана Франка все життя. Глибинно щирими й повчальними є міркування Івана Франка про Україну й віра в неї.

У БОРОТЬБІ ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Бережи маєток
про чорну годину
Та віддай маєток
за вірну дружину.
А себе довічно
бережи без впину –
Та віддай майно,
жінку і себе за Україну!

Ще у кінці XIX – на початку XX століття, коли деякі пани і підпанки, вихідці з галичан, служили окупаційним режимам і своєю політичною сліпотою і тупою заздрістю ображали Велета Духу українського Івана Франка, він у відповідь їм писав:

Любіться всі разом,
бо кругом – злі люди.
Коли серед своїх любові не буде,
То чужі нас певно
не будуть любити.
З ваших сварок скористають,
Щоб вас всіх згубити!

Чи цей заклик-прохання втратив значення у наші дні?

У Івана Франка практично на всьому життєвому шляху бачимо незгасаючу глибинну синівську любов до України.

В століттях нагніту –
народ наш рятувала
Любов до рідних нив.
Не раз дітей його
тьма-тьменна погибала,
Та все він пережив.

Іван Франко вогнем свого таланту укріплював, збагачував золоті слова і дух Тараса Шевченка. Він наснажував вірою всіх (близьких і далеких) у незламність нашого народу. Поет творив поезії, які ставали піснями й українці використовували їх як гострі мечі в боротьбі за волю. Такою була одна з перших пісень «Гімн» («Вічний революціонер»). Твір написаний у період політичного переслідування Франка, його ув'язнення в Коломийській тюрмі.

Двадцятичотирирічний Франко не скорився, а вибухнув спопеляючим вогнем. Пізніше незламні крила віршеві дала музика Миколи Лисенка.

Вічний революціонер –
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю, –
Він живе, він ще не вмер…

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По верстатах ремісницьких,
По місцях недолі й сліз.
І де тільки він роздасться,
Щезнуть сльози, сум, нещастя,
Сила родиться й завзяття –
Не ридать, а добувати
Хоч синам, як не собі,
Кращу долю в боротьбі.

Шануючи інші народи, у Франка на першому місці була гаряча любов до України.

«Скрізь і завжди у мене була одна провідна думка – служити інтересам мого рідного народу та загальнолюдським поступовим гуманним ідеям. Тим двом провідним зорям я, здається, неспоневірився до кінця мого життя», – так поет писав 1914 року в передмові до збірки «Із літ моєї юності».

Все своє життя Іван Франко мріяв бачити щасливим і вільним наш народ. Це бачимо у вірші-пісні «Не пора» (муз. Д. Січинського):

Не пора, не пора, не пора
За невігласів лить свою кров
І любити царя,
що наш люд обдира, –
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Хай пропаде
незгоди проклята мара!
Під Украйни єднаймось прапор!

Іванові Франку належать слова гімну Української радикальної партії («Пісня хлопів-радикалів»):

Ми ті, що платимо податки.
Собі лишаєм труд і плач,
Котрим державні всі порядки
Є тільки кривда, тільки драч.

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях
Ми маєм права на папері,
А обов'язки – на плечах…

Хіба щирий свідомий українець міг заперечити цим ідеям на початку XX століття? Ні! Хіба лише той, чий розум був забитий прислужницькими ідеями, а пізніше – дурманом колишнього тоталітарного режиму. Бунтівливий Шевченко – «поет туги за долею України», научитель Івана Франка: «Поет туги за воскресінням народного духу» Іван Франко, як і Тарас Шевченко – це і нині наш Розум, наш Дух, наш Прапор.

Подав ***Богдан СУШЕВСЬКИЙ,***
просвітянин

ЧИЇ СИНИ? ЯКИХ БАТЬКІВ?

ПОІМЕННИЙ СПИСОК ГАНЬБИ

Тих, хто не підтримав проект Постанови про 80-ті роковини голодомору в Україні й ушанування пам'яті жертв геноциду Української нації,

тих, хто і далі воює навіть із нашими неживими предками,

братами й сестрами українцями, знищеними у результаті геноциду української нації – голодомору.

Вони і далі топчуться по кістках наших предків.

Проти були комуністи, спадкоємці тих, хто творив голодомор, ідейно й духовно вірнопідданих білокам'яної, про яких Тарас Шевченко писав: «подножки, грязь Москви». А ще –

фракція Партії реґіонів:
Азаров О. М.,
Аркаллаєв Н. Г.,
Баграєв М. Г.,
Байсаров Л. В.,
Балицький Є. В.,
Бандуров В. В.,
Бахтеєва Т. Д.,
Бережна І. Г.,
Березкін С. С.,
Білий О. П.,
Біловол О. М.,
Близнюк А. М.,
Бобков О. М.,
Богословська І. Г.,
Богуслаєв В. О.,
Бойко В. С.,
Бондаренко О. А.,
Борт В. П.,
Боярський Ю. І.,
Брайко С. Б.,
Буряк С. В.,
Бутківський В. В.,
Бушко І. І.,
Васадзе Т. Ш.,
Васильєв Г. А.,
Васильєв О. А.,
Вечерко В. М.,
Волков О. А.,
Волков О. М.,
Воропаєв Ю. М.,
Герега О. В.,
Гержов Ю. І.,
Гєллєр Є. Б.,
Глазунов С. М.,
Гончаров А. Д.,
Горіна І. А.,
Горохов С. О.,
Гриневецький С. Р.,
Гузенко К. О.,
Дейч Б. Д.,
Демидко В. М.,
Демішкан В. Ф.,
Дем'янко М. І.,
Денисенко А. П.,
Деркач А. Л.,
Джига М. В.,
Дзоз В. О.,
Дмитрук М. І.,
Добкін Д. М.,
Долженков О. В.,
Дудка В. В.,
Дудка О. І.,
Єгоров О. М.,
Єдін О. Й.,
Єфремов О. С.,
Жеребнюк В. М.,
Жук М. В.,
Журавський В. С.,
Задорожний В. К.,
Зарубінський О. О.,
Зац О. В.,
Звягільський Ю. Л.,
Зубик В. В.,
Іванющенко Ю. В.,
Ільюк А. О.,
Іоффе Ю. Я.,
Калетнік Г. М.,
Кальцев С. Ф.,
Калюжний В. А.,
Карташов Є. Г.,
Кацуба В. М.,
Кий С. В.,
Ківалов С. В.,
Кінах А. К.,
Кіссе А. І.,
Клімов Л. М.,
Клюєв С. П.,
Коваль О. І.,
Козуб О. А.,
Корж П. П.,
Коржев А. Л.,
Крук Ю. Б.,
Кузьменко С. А.,
Кулініч О. І.,
Кунченко О. П.,
Ландик В. І.,
Левченко М. О.,
Лелюк О. В.,
Литвинов Л. Ф.,
Лук'янов В. В.,
Льовочкіна Ю. В.,
Любоненко Ю. В.,
Лютікова В. І.,
Макеєнко В. В.,
Малишев В. С.,
Мальцев В. О.,
Мартовицький А. В.,
Матвієнков С. А.,
Медяник В. Ю.,
Мельник С. А.,
Мельничук Л. Ю.,
Мирний І. М.,
Мироненко М. І.,
Мисик В. Ю.,
Молоток І. Ф.,
Момот О. І.,
Морозенко Є. В.,
Мошак С. М.,
Мураєв Є. В.,
Мхітарян Н. М.,
Наконечний В. Л.,
Нетецька О. А.,
Нечаєв О. І.,
Олійник В. М.,
Омельченко В. П.,
Омельянович Д. С.,
Онищенко О. Р.,
Опанащенко М. В.,
Остапчук В. М.,
Павлов К. Ю.,
Парасків О. Д.,
Пехов В. А.,
Пилипенко В. П.,
Писаренко В. В.,
Пінчук А. П.,
Повалій Т. М.,
Поляков В. Л.,
Поляченко Ю. В.,
Пономарьов А. В.,
Пресман О. С.,
Пригодський А. В.,
Продивус В. С.,
Пшонка А. В.,
Риженков О. М.,
Сальдо В. В.,
Самойленко Ю. П.,
Святаш Д. В.,
Селіваров А. Б.,
Семенюк А. О.,
Сігал Є. Я.,
Скубашевський С. В.,
Солошенко М. П.,
Сорока М. П.,
Стоян О. М.,
Струк В. О.,
Ступак І. І.,
Сухий Я. М.,
Табачнік Я. П.,
Тедеєв Е. С.,
Тихонов В. М.,
Тігіпко С. Л.,
Труханов Г. Л.,
Турманов В. І.,
Фабрикант С. С.,
Фельдман О. Б.,
Фурсін І. Г.,
Хомутиннік В. Ю.,
Царьов О. А.,
Циркін І. М.,
Чертков Ю. Д.

Відсутні:
Колесніченко В. В.,
Ланьо М. І.,
Марков І. О.,
Попеску І. В.

ЧАС ШЕВЧЕНКА

ТАЛАНТИ СТАРОГО ЛИСЦЯ СПЛЕЛИ ПІСЕННО-ПОЕТИЧНИЙ ВІНОК КОБЗАРЕВІ

Нехай земля ще не прогрілась, а у Старім Лисці у залі Будинку культури – тепло, бо з пісень і віршів Кобзареві вінок громадою плететься. В рамках проекту проведення сільських та районних звітів творчих колективів, присвячених 200-літтю Т. Г. Шевченка аматори села під керівництвом директора Будинку культури Оксани Окун дали великий святковий концерт. Глядачі тепло зустрічали церковний, жіночий, фольклорний, змішаний хори, вокальні ансамблі, які дарували пісні на слова Т. Шевченка, релігійні та сучасні. Треба відзначити належну роботу керівника хорів Василя Гарбуза.

Поетичне Шевченкове слово червоною китайкою об'єднувало всіх учасників концертної програми – зрілих і зовсім юних читців та співаків. Співали пісень молоді виконавці: Зоряна Рощук, Микола Карманський, Роман Говзан, Тетяна Феденько, Вікторія Гуменяк та маленькі зірочки Марічка Макогон, Анастасія Гаргат. Ведуча концерту Богданна Гуменняк представила молодих акторів театрального гуртка, які показали повчальні сцени за оповіданнями Василя Сухомлинського. Юні співачки виконували пісні не тільки про великого Кобзаря, але й дарували їх для рідних матусь, які так багато докладають зусиль, щоб їхні діти були не тільки одягненні, нагодовані, навчені, але й різнобічно розвивались.

На святі були присутні голова сільської ради Анатолій Лущак, начальник управління культури Тисменицького району Олександра Стефінко, депутати сільської ради, журналісти районної газети «Вперед».

Вітаючи учасників концерту, сільський голова відзначив, що у відремонтованому сільському клубі з оновленими меблями людям тепер затишно, а незабаром будуть закуплені музична апаратура, кіноустановка, пошиті костюми для танцювального колективу, відкритий пам'ятник Т. Г. Шевченку, адже село зараз впевнено йде до європейської інтеґрації.

У своєму виступі Олександра Стефінко відзначила професійність художніх номерів, багато з яких будуть представляти сільську громаду на районному звіті. Особливу увагу приділила юним виконавцям, яким може пишатися село. Це і Марічка Макогон, яка сильна в художньому читанні і як вокалістка, і солістки Анастасія Гаргат, Зоряна Рощук.

Задоволенні концертом, з гарним настроєм розходились селяни по домівках.

Любов ЗОРІНА

ВРАЖЕННЯ

СЕРДЕЦЬ ДУШЕВНЕ ПОРИВАННЯ

Концерт української академічної музики з аншлагом пройшов у Бурштинському енерґетичному коледжі. Однією з небезпек нашої доби є захоплення молоддю культурою, особливо її психоделічними різновидами, так званою «музикою нижче пояса» (або в буденному звучанні «музикою нічних клубів»). Звідси невтішна статистика відвідування філармоній, оперних театрів, а коли мова заходить ще й про сприйняття національного академічного мистецтва – можна хіба розвести руками.

Але хто був 13 березня в актовій залі Бурштинського енерґетичного коледжу, подивувався, що концерт, присвячений 199-ій річниці Тараса Шевченка, пройшов при повному аншлагу поціновувачів українського класичного мистецтва. Напевно, публіка заскучила за академічною музикою. І особливо приємним є те, що ця публіка – студентська молодь.

Пролог концерту склала поезія «А було тоді так темно» ведучої Оксани Гринів, аспірантки Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Ліричність викладу віршованої композиції слушно підвела до першого номеру програми – обробки народної пісні «Взяв би я бандуру» для голосу з фортепіано у виконанні соліста Івано-Франківської філармонії Володимира Дутчака та концертмейстера – автора статті.

Цікаву інтерпретацію мистецького опрацювання народної пісні «Зажурилася удівонька» представив широкій публіці вокально-інструментальний дует Віталії Боднар та Христини Мельниченко – провідного концертмейстера кафедри співу Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Сучасні терпкі гармонії львівського композитора М. Корчинського й блискучі алеаторичні пасажі фортепіано майстерно переплітались із меланхолійною протяжністю вокальної партії.

Цілковитою протилежністю за психологічним забарвленням стала обробка А. Кос-Анатольського «Ой на горі сніг біленький», в якій легкість, грайливість вокального заспіву бере свій початок від рухливого інструментального супроводу.

Зріло прозвучала лірична композиція М. Дремлюги «Чи я в лузі не калина була» в інтерпретації юної Софійки Терлецької. Зворушливі рядки народної поезії, підкреслені лагідністю дитячого тембру на фоні переливів фортепіано, не могли не схвилювати поціноувачів мистецтва. Та вмить – зміна настрою. Цього разу жартівлива Шевченкова поезія «Утоптала стежечку», покладена на музику Я. Степовим, знайшла свою виконавицю в особі бурштинської знаменитості. Виступ одинадцятирічної Софії Терлецької в одній когорті зі студентами та навіть зі зрілими майстрами вокального ремесла класу видатного педагога Михайла Стефанюка, не тільки не випадав, а й освіжив, додав нових фарб у концертну палітру програми.

Чи не найбільшими оваціями публіка винагородила співака Володимира Рудницького, більш відомого як дириґента молодіжного хору «Воскресіння», за його виконання «Балади про Довбуша» (муз. Д. Задора). Таким же настроєм віяло від наступного номера за участю студента 3-го курсу Прикарпатського університету Василя Гереги. Це знаменита в свій час «Пісня про Кармелюка» в обробці Л. Ревуцького.

Практично половину номерів музичного дійства становили композиції основоположника української класичної музики Миколи Лисенка на слова Тараса Шевченка. Слід зауважити, що Лисенко, як ніхто інший, найбільш точно передавав різноманітні настрої поезій Кобзаря в своїх музичних інтерпретаціях. Це солоспів «Ой люлі, люлі» у зворушливому виконанні Наталії Стецюк. Солістка добре вловила момент двоплановості твору, де моторошні рядки передбачування матір'ю страшної долі свого сина завуальовані основним ритмом колискової.

Описати всі номери просто неможливо. А спів Шевченкового Заповіту «Як умру, то поховайте» всіма учасниками музичного дійства, організованого директором Бурштинського енерґетичного коледжу Олександром Джурою та Роксоланою Терлецькою – дідусем та мамою наймолодшої учасниці, склав епілог концерту. Отак співаючи й бачачи перед собою небайдужі погляди молоді й сльози старших людей, з надією і спокоєм вдивляємося в завтра.

Василь СЕМКОВИЧ,
композитор, член НСКУ

ДОЛІ

У ч. 34–35 за 23.08.2012 р. була опублікована світлина групи вчителів Лисецького (нині – Тисменицького) району початку 1956–1957-го навчального року. Про долі декого з них ми вже розповідали. Нині – оповідь про Богдана Володимировича Ляшевича.

ПОСТАТЬ ЗІ СТАРОЇ СВІТЛИНИ: БОГДАН ЛЯШЕВИЧ

Народився 29.05.1928 р. в с. Старі Петликівці Бучацького району Тернопільської області. Освіта вища (Станіславський вчительський інститут). Вчитель української мови і літератури. Педагогічний стаж – майже п'ятдесят років, вчитель Іваниківської 7-річної школи (1949–1950), вчитель і директор 7-річної школи с. Драгомирчани (1950–1956), директор і вчитель 8-річної школи с. Радча Лисецького (сьогодні – Богородчанського) району (1956–1997).

Народився Богдан Ляшевич у звичайному галицькому селі серед незвичайно красивої природи побіля річки Стрипа. Його батько – Ляшевич Володимир Дем'янович, 1893 р. н., був заможним ґаздою і справжнім українцем: вірив у Бога й постійно відвідував місцевий храм, ходив до читальні «Просвіти», цікавлячись новинами у політичному житті та господарськими порадами з часопису «Господар». Під час Першої світової війни служив у австрійській армії у господарчому підрозділі. Тож йому доводилось багато їздити по Галичині. Так і зустрів він у селищі Більшівці (тепер – Галицький район) своє кохання – вродливу дівчину Варвару Василівну Дяків, якій теж припав до серця бравий красень-вояк. Вона пообіцяла чекати його після закінчення війни. Так і сталося. Він залишився живим і повернувся по неї. Вони одружились і прожили разом довге життя.

Як і в кожній галицькій родині, першочерговим було прагнення дати дітям гарну освіту й виховання. Настільними книгами були «Псалтир» і Шевченків «Кобзар». Закінчивши початкову школу за часів панської Польщі, Богдан продовжив навчання і після приходу «перших совітів» у вересні 1939 року. Успішно закінчив «семилітку» і вступив до щойно відкритого Станіславського педагогічного училища (1944–1946). При училищі був гуртожиток, куди в кімнату до трьох третьокурсників підселили юнака. Там він познайомився з Миколою Остап'яком з Радчі, який сказав йому, щоб Богдан не говорив у кімнаті зайвого, бо третьокурсник на прізвище Каратник – комуніст і стукач. Ляшевич його спитав, чому він йому це каже, а може, він сам провокатор. Той відповів, аби Богдан добре подумав над цими словами й сам вирішив.

Згадує Богдан Володимирович такий випадок, пов'язаний із Каратником. У 1944 році з Дніпропетровська за розподілом приїхали працювати вчителями три молоді дівчини. Їх привели в гуртожиток переночувати. Каратник почав вести з ними пропаґандистську роботу, лякаючи і так перестрашених дівчат «бандерівцями», які, мовляв, є страшними катами й садистами. Він навчав їх, що вони повинні говорити про комуністичну партію, комсомол і піонерію. Коли аґітатор нарешті пішов, Богдан з Миколою заспокоювали дівчат, говорячи, що все буде добре й місцеві мешканці – це такі ж прості люди, як і в їхніх краях. Що треба просто поважати їхні віру і звичаї, тоді вони поважатимуть і вас. Однією з дівчат була Надія Колєснік, яка була скерована до с. Кінашів Галицького району на посаду вчителя географії. Там вона познайомилась з Федором Юрковичем Хоминим, родина якого, і він сам, брала участь у визвольних змаганнях, а пізніше – репресована. Сама Надія поїхала за своїм Федором до далекої Воркути, де вже була його мати з сестрами.

Пізніше долі Богдана й Миколи перетнулись у Лисецькому районі, де обоє працювали вчителями: Ляшевич – вчителем української мови, а Остап'як – вчителем молодших класів у селі Іваниківка. Серед учителів району, за словами Богдана Володимировича, було три, які не вступили в комсомол: їх двоє і дівчина з Рогатинщини. Тому районна партійна влада всяко тиснула, щоб вони написали заяви, з'явившись до райкому комсомолу на бюро. Остап'як не приїхав до Лисця й заяви не написав. На подальший тиск керівництва Микола відповів, що йому віра не дозволяє вступати в безбожну організацію. За це він був звільнений з роботи і разом з родиною вивезений до Сибіру. Зараз проживає на Рівненщині. Сам Богдан Володимирович, який тоді все ж вступив у комсомол під тиском обставин, залишився простим вчителем.

Залишившись учителем, він продовжував свою нелегку місію – прищеплювати дітям любов до всього українського. Вдячні учні досі пам'ятають його уроки. Зокрема, депутат Івано-Франківської обласної ради від Народного руху України Ярослав Єфімчук найтеплішими словами згадує про свого вчителя, який відіграв велику роль у становленні його як українського патріота і стійкого у своїх переконаннях політика.

А розпочиналась вчительська доля Богдана Ляшевича в с. Іваниківка, де він був учителем української мови і літератури й класним керівником 5-го класу, в якому навчались діти з сусіднього с. Забережжя, де була лише початкова школа. Освітянське керівництво намагалось «втілювати в життя плани партії» з насаджування комуністичної ідеології в душі підростаючого покоління. За розпорядженням директора школи Багмута, на всіх уроках, включаючи фізкультуру, треба було читати й розповідати учням про піонерів-героїв, готуючи й примушуючи дітей до вступу в дитячу комуністичну організацію. Богдан

Богдан Ляшевич (у центрі) з учителями Радчанської школи

Володимирович теж змушений був це робити, але здійснював пропаґанду по-своєму. Він розповідав, що піонери – це діти, які добре вчаться, слухаються батьків, вчителів і поважають старших. При цьому вчитель щоразу запитував їх: «Діти, то ви всі піонери?». Ті дружно відповідали: «Так». Коли на перевірку приїхало районне начальство, все пройшло, як по нотах, хоч ніхто в піонери не вступав. Директор школи гадав, що дітей прийняли ще у 3-му і 4-му класах у школі с. Забережжя. Зараз ця історія здається кумедною, але тоді педагог дуже ризикував. І таких випадків старий вчитель згадує багато, розповідаючи їх з властивим йому почуттям гумору.

Цей дух несприйняття комуністичної ідеології і спротиву діям влади юний Богдан успадкував від своїх батьків, які чим могли допомагали борцям за волю України. У них на квартирі якийсь час переховувалась колишня медсестра УПА –Ганна Іванівна Гуз, родом з Чорнобиля, яка була скерована на роботу до їхнього села після закінчення медучилища в рідному місті восени 1939 року. Молодий медик швидко завоювала авторитет і довіру місцевих мешканців. Коли почалась радянсько-німецька війна, вона не пішла разом з відступаючою Червоною армією, а залишилась допомагати людям, яким була необхідна медична допомога. В 1943 році, коли в Галичині створювались частини УПА, вона пішла в ліс, щоб лікувати поранених і хворих повстанців. Але час від часу надавала допомогу й мешканцям села. У 1945 році за вказівкою місцевого Проводу ОУН, яке забезпечило її радянськими грошима й відповідними документами про перебування на роботах у Німеччині, Ганна повертається до рідного Чорнобиля. Там вона знайомиться з капітаном Червоної армії Соколовим і виходить заміж. Цей крок зміцнює її становище, але частину, де служить чоловік у 1947 році переводять в селище Делятин на Станіславщині (Івано-Франківська обл.) Це надзвичайно ускладнює становище: Ганну могли впізнати ті, хто знав про її перебування в лавах повстанців. Одна жінка вже підходила до неї, але тут з'явився чоловік в офіцерському мундирі, й та, вибачившись, відійшла.

Через якийсь час Ганну Іванівну Гуз на ринку в Станіславі зустріла мати Богдана Ляшевича – Варвара Василівна, родина якої на той час проживала в місті по вул. Матейки. Після короткого замішання медсестра попросила жінку нічого не розпитувати, а дати їй свою адресу. Вона незабаром прийшла до них і розповіла свою історію, а також попросила пожити у них. Ляшевичі пристали на цю пропозицію, хоч прекрасно розуміли небезпеку такого кроку. Погодився і її чоловік, бо в Делятині ще пострілювали «бандерівці». Ганна Гуз прожила у них декілька місяців, а потім її забрав чоловік на нове місце служби.

Навчаючись у вчительському інституті, майбутній філолог Богдан Ляшевич «накинув оком» на майбутнього вчителя фізики й математики, красиву і розумну дівчину, свою повесницю – Ірину Йосипівну Долик, переселенку з Перемишля, який Сталін разом з іншими українськими землями віддав комуністичній Польщі як компенсацію за вересень 1939-го. Вчився в інституті і її старший брат – Теодор, який опановував фах вчителя історії і пізніше багато років пропрацював у восьмирічній школі с. Крихівці. В Перемишлі обоє навчались у місцевій гімназії, вивчили чотири мови: польську, німецьку, грецьку й латину. Після депортації родина Доликів опинилась у Станіславі, де оселилась на Майзлях у невеликій хатині по вул. Чехова. Брат – Теодор вступив до вчительського інституту, а Ірина пішла до 9-го класу залізничної школи № 15. Про шкільні роки вона досі тепло згадує. З повагою говорить про педагогів, які допомогли їй визначити свій життєвий шлях – вчителя фізики й математики. Ірина Йосипівна з гордістю говорить про свою професію і наголошує, що якби можна було повернути час назад, вона знову вибрала б вчительську долю.

Ірина Йосипівна працювала вчителем у Старому Лисці, Опришівцях, Драгомирчанах, Радчі, в дитячому кістково-туберкульозному диспансері в с-щі Лисець, заступником директора школи з навчально-виховної роботи в Клубівцях. Втіхою вчительського подружжя, яке мешкає в Івано-Франківську, є внучка Христинка. Вона ходить до 1-го класу СШ № 5 і вважає свою школу й свою вчительку найкращими в світі. Можливо, освітянська династія матиме продовження.

Михайло ФРЕЇК, *завідувач МК «Дем'янів Лаз»,*
Ілля ФРЕЇК, *лаборант ПНУ ім. В. Стефаника*

ЮНІ ТАЛАНТИ

ЧЕМПІОНСЬКИЙ ЗЛЕТ

Політ до вершин успіху

Ілонці тільки шістнадцять, вона – студентка першого курсу Івано-Франківського аґрарного коледжу Львівської сільськогосподарської академії, куди вступила після закінчення дев'ятого класу ЗОШ с. Вістова. Там народилась і проживає у вчительській родині. А її покликання – танці. Тільки за 2011–2012 роки вісім разів здобула звання чемпіонки України і світу на танцювальних чемпіонатах у номінаціях «шоу-денс», «контемпорарі», «фентезі», «фолк-денс».

Ця мила з розумними сірими очима й чарівною усмішкою дівчинка зачаровує фантастичною пластикою, злетом рухів, що нагадують то лебідку, то орлицю, то ластівку, або вона наче перетворюється на прекрасну лань. І коли хочеш спіймати той енерґетичний блиск очей, порух тіла, хвилю волосся й музику серця, то поринаєш у казковий світ танцю...

Ілонка народилась, щоб танцювати, бо з дитинства подивляла артистичною витонченістю, гнучкістю, пластичністю. Часом навіть навівало страх, аби щось не сталося. І вже в три роки сама сказала: буду танцювати. Мама відвезла в калуську школу естрадно-спортивно танцю «Фламінго» до керівника Тетяни Сабодаш. Відтоді дівчинка як у гурті, так і сольно танцює. Коли у 2009 році оголосили конкурс «Україна має талант», почала готуватись. Звернулась за консультацією у постановці танцю «Маленька С'юзі» до прекрасних керівників Василя Шеремети, Наталії Чашечнікової, Ірини Забігач, які вже працювали в школі Влада Ями. Танцем захопила журі.

Кропітка праця, пошук музики, створення сценічного образу, виготовлення костюмів, виступи в концертах, турнірах і перші вагомі перемоги. Ілона – переможниця хореографічного конкурсу «Різдвяний Київ 2011», відкритого Міжнародного телевізійного фестивалю «Ялтинський берег 2011», віце-чемпіонка світу 2011 року з шоу-денсу (Італія), володарка кубка України – найкраща танцювальна школа «Реліз». У 2012 перемагає на Всеукраїнському конкурсі-фестивалі з сучасного танцю «Весняний вітер 2012» (Черкаси), на VII Міжнародному конкурсі професійних танцівників «Золото осені 2012» (Луганськ) стає чинною чемпіонкою світу 2012 року з фентезі (Англія), представляє Прикарпаття як гість телевізійного проекту телеканалу СТБ «Танцюють всі».

Можемо гордитися, що наша землячка – чемпіонка України 2011 та 2012 років у номінаціях «шоу-денс», «контемпорарі», «фентезі», «фолк-денс» у категоріях юніори (за версією IDF), чинна чемпіонка світу. А ось директор школи Василь Іванович Шеремета має від цього чимало клопотів, думає, де знайти кошти, щоб відправити вихованку на професійні конкурси в Бердянськ, Німеччину, зробити ювілейний концерт п'ятиріччя школи. Бо є здобутки, є високопрофесійна школа, є бажання показати землякам чудове дійство. А головне – є любов до танцю, музики й глядача, що приносить радість творчості та успіхи й перемоги.

А Ілонка щодня після занять у коледжі біжить на танці. Ви можете її й не помітити – тендітну, романтичну, з мрійливими зеленувато-сірими очима, яка, мов весняний пролісок, тягнеться до сонця й дарує радість весни і краси. Та все одно побожаймо здоров'я Ілоночці, успіхів, перемог і щастя.

Ганна КАЙДАН

ПРАВОВИЙ ВСЕОБУЧ

КЛУБ «ДЕ-ЮРЕ» ДІЄ

Обласна бібліотека для юнацтва, що знаходиться в Івано-Франківську по вул. Незалежності, 12, якою вже двадцять років керує Світлана Шаган, широко відчиняє двері до знань учням шкіл, училищ, студентам коледжів, вчителям, які тут не тільки користуються книгами, періодичними виданнями, проводять і беруть участь у літературно-музичних заходах, зустрічаються з відомими особистостями краю, перемагають у конкурсах, але й об'єднуються в клуби за інтересами.

Один із таких клубів – «Де-юре» – створений спільно з Головним управлінням юстиції в Івано-Франківській області в листопаді 2010 року з ініціативи читачів та бібліотекарів. Його завдання – поглиблення правових знань, виховання правової культури та вміння орієнтуватись у житті на норми права, захищати права й свободи у реалізації законних інтересів.

Молодіжний клуб, очолюваний високопрофесійним і активним бібліотекарем читальної зали Людмилою Ковальчук, працює під девізом «Я знаю свої права – я втілю свої можливості» й запрошує старшокласників та учнів училищ на свої засідання, на яких дають консультації, роз'яснення законів відомі юристи.

Цікавими були зустрічі з представниками юстиції Галиною Печіль, Назарієм Саведчуком, а також із заступником голови організації «Станіславська правозахисна група на сторожі прав громадян» Василем Стусяком, з представниками Служби безпеки України, оперативними уповноваженими МВС у справах дітей та працівниками соціальної служби для сім'ї, дітей та молоді. Перед учнями виступала працівник центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Зоряна Передрук, яка презентувала роботу «Школи волонтерів». На відкритих засіданнях клубу в школах піднімаються питання запобігання порушенням законів, работоргівлі, дитячої злочинності, а також – навчання за кордоном. Проводяться й інтерактивні ігри: «Галопом по Європах», «Рожеві окуляри», «Твій вибір». У подарунок формуються й бібліотечки правоосвітньої літератури.

Треба зазначити, що робота клубу широко висвітлюється в Інтернеті (www.ylibif.at.ua (клуби)). В бібліотеці діє інформаційна поличка клубу з новинками правоосвітньої літератури. Планується запрошувати на зустрічі іноземних студентів та українців, які здобувають освіту за кордоном.

Цікаві форми роботи бібліотекарів сприяють активності читачів і підвищенню їхньої культурної та правової грамотності.

Ольга ТЕРЕШКУН

ЖИТТЯ ДІАСПОРИ

«КИЇВСЬКЕ ТРІО» У ФЛОРИДІ

У переповненій залі Українського релігійного і культурного осередку імені святого Андрія в Норт-Порті, Флорида, відбулася приємна подія – концерт «Київського тріо». А додатковою атракцією була присутність і участь композитора й піаніста маестро Мирослава Скорика з Києва, який відзначав своє 75-річчя.

У «Київському тріо» є світової слави віртуози. Скрипаль Назар Пилатюк студіював у Львівській національній музичній академії імені М. В. Лисенка, а віолончеліст Наталія Хома і піаніст Володимир Винницький навчалися у престижній Московській консерваторії. Кожен із них осягнув блискучу кар'єру як соліст і як камерний музикант і виступав з оркестрами та з камерними музичними концертами в Америці та Європі.

Присутні, мов зачаровані, слухали класичні твори Шуберта, Кассадо, Вілла-Лобоса, Шопена, Гайдна і, на завершення, твори маестро Скорика. Його «Українську мелодію» виконало «Київське тріо», а «Поему» – скрипаль Пилатюк і маестро Скорик. «Карпатську рапсодію» виконували скрипаль Пилатюк та піаніст Винницький, а фінал «Три джазові композиції» – Скорик та Винницький.

Бурхливі оплески й овації засвідчували захоплення, а на знак вдячності виконавцям вручили чудові букети. Дарія Томашоська дякувала від осередку всім присутнім за їхню участь у цьому надзвичайному концерті, а Віра Боднарук привітала маестро Скорика з 75-річчям і побажала подальших блискучих досягнень у його творчості. Присутні заспівали маестро гучне «многая літа».

Щире «дякую» належить організаторам і спонсорам концерту – Анні Маріяні, Вірі й Богданові Боднарукам, Нелі й Богданові Лехманам, Іванні Головатій, Ліді Бойко та Ромі й Богданові Ґуранам. Великим успіхом концерту завдячуємо Анні Маріяні, Дарії та Євгенові Томашоським, Галі й Вікторові Лісничим.

Пресова референтура осередку св. Андрія

Ліворуч – скрипаль Назар Пилатюк, віолончеліст Наталія Хома, композитор Мирослав Скорик та піаніст Володимир Винницький

ТВОРИ УКРАЇНУ!

ВІДКРИТИЙ ДОСТУП

Становлення громадянського суспільства

7 квітня в арт-кафе «Мармуляда» в Івано-Франківську відбувся показ та обговорення документального фільму-альманаху «Відкритий доступ».

Події, зображені в альманасі, розгортаються після вступу в дію Закону України «Про доступ до публічної інформації», за ухвалення закону впродовж кількох років боролися громадські організації, журналісти й експерти.

«Відкритий доступ» – це хроніки становлення громадянського суспільства, але також історії з життя самих героїв. Вони живуть у різних реґіонах України, їхні цінності й переконання різняться, вони не знайомі одне з одним, єдине, що їх об'єднує – активна громадянська позиція. Фільм-альманах складається з п'яти новел: «Межигір'я» (автор – Володимир Тихий), «Афґанець» (автор – Дмитро Коновалов), «Школа» (автор – Сергій Андрушко), «Дім з химерами» (автор – Жанна Довгіч), «У кутку» (автор – Дмитро Тяжлов).

Фільм створений з ініціативи ГО «Центр UA» (Партнерство Новий Громадянин).

Вл. інф.

МИЛОСЕРДЯ

Ігор Романчук вручає кошти, зібрані для Оксани та Володимира

З'ЄДНАЛА ЛЮБОВ ДО ЖИТТЯ

Стараймось кожну мить добро робити,
бо лиш у цьому справжнє щастя, люди!
Людині раз всього на світі жити
І як прожив – то так уже й буде!

Це слова заклику Ігоря Романчука – молодого автора книжки віршів-роздумів «Симфонія життя», презентація якої відбувалась у переповненій залі обласної філармонії. До гостей, друзів, меценатів звертається юнак, якому не легко йти й не легко говорити, бо все його життя – це боротьба, щоб вижити, адже в недобре скерованих пологах одержав мітку бути інвалідом з дитинства. Але бореться, щоб вижити, вивчитись і зайняти гідне місце у суспільстві.

Бог йому дав чудову родину – матусю Тетяну й батька Ігоря і посилає ангелів-охоронців – помічників для досягнення мети у цій життєвій боротьбі навіть із собою, бо «найважчий твій суперник – ти». По-чоловічому мужньо, крок за кроком Ігор іде по життю «крізь сірі будні непрості», закінчує школу, коледж, НТУНГ, творить добро і віддає, бо знає, що «більше щастя давати, ніж брати».

Навіть презентація книжки віршів Ігоря, в якій він зібрав свої найкращі роздуми і спостереження, бо, як говорить автор, «я пишу, бо це мені вдається і від цього радісно не серці», стала благодійною акцією. Ограна керівником літературної студії – відомою поетесою і письменницею Марією Вайно книжка Ігоря Романчука була виставлена на продаж і зібрані гроші – подаровані на лікування хворих на ДЦП Оксани Боднар і Володимира Дричака.

Презентацію провели молоді актори й директор музично-драматичного театру ім. І. Франка за режисерською постановкою та сценарієм актриси та співачки Галини Баранкевич. У концертній програмі взяли участь молоді виконавці, дитячий хор під керівництвом Василя Турянина.

Всі, хто прийшли в цей день у філармонію, були проникнені любов'ю до життя, співчуттям, благочинністю й поповнили іграшками «кошик хоробрості» для онкохворих дітей області. Цей день запам'ятається їм почуттям задоволення від зробленої доброї справи.

Автор книги висловив щиру подяку організаторам та учасникам свята, дирекції та працівникам обласної філармонії, гостям.

Зорина ФЕРНЕГА

СПРОСТУВАННЯ

В газеті «Галицька Просвіта» (ч. 48 (411) від 29 листопада 2012 року) анонімний автор (заступник голови Калуського РМО Ігор Котик – ред.) від імені «просвітян Калуша і всього краю» дозволив собі написати таку неправдиву інформацію: «...один із організаторів першого в Україні осередку ТУМ ім. Т. Шевченка «Відродження» в Калуші... один із засновників НРУ на Калущині Анатолій Неділенко...»

Я стверджую, що ця інформація є неправдивою, тому що пан Анатолій Неділенко жодним чином не був причетний ні до організації ТУМ ім. Т. Шевченка «Відродження»–Рух в Калуші, ні до заснування НРУ на Калущині.

З повагою, ***Василь ІВАСЮК,***
ініціатор, засновник та голова Товариства української мови ім. Т. Шевченка «Відродження»–Рух в Калуші (1989–1992)

НЕЗАБУТНІ

ВІДІЙШОВ У ЗАСВІТИ КОБЗАР

Помер Віктор Лісовол – автор знаменитої пісні «Наливаймо, браття, кришталеві чаші»...

Народився 21 лютого 1931 р. на Полтавщині в районному центрі Семенівка. Батько Віктора – Іван Гнатович, добре співав, мав гарний баритон. Та землю й сина покинув передчасно: пішов на війну й не повернувся. Того ж 1944 року пропав на війні і Євген – старший брат майбутнього кобзаря. Найвагомішу роль у вихованні Віктора відіграла мати – Надія Сергіївна Заворотня. Вона мала дар оповідача, до того ж, знала безліч українських пісень, виконувала їх під гітару. Й Віктора привчила – і до пісень, і до гітари. Оволодів він і мандоліною. Саме на ній 1953 року Віктор «вищебетав» свою першу мелодію. Співав спочатку російською, зокрема на слова Сергія Єсеніна, відтак став автором близько десяти російських романсів.

Першою українською піснею була пісня на слова Івана Драча «Та летіла гуска додому». Дебют як бандуриста відбувся в жовтні 1971 року в Національному музеї Тараса Шевченка в Києві. У збірнику «50 пісень Віктора Лісовола», який вийшов 2007 року, було представлено лише частину доробку видатного кобзаря – 50 історичних пісень, дум і пісень, а також обробки народних пісень. Ось назви деяких з них: «До кобзи», «Кину пером, лину орлом», «Серп'яга», «Ой під лісом та під Лебедином», «Про Супруна», «Про Харка», «Про Абазина», «З Полтавського бою», «Та йшли наші чумаченьки», «Козаченько впився», «У Києві-граді дзвони задзвонили», «Не ходи, козаче, понад берегами», «Ой повійте, вітри, з далекого краю», «Ой не пугай, пугаченьку», «Сорок тисяч козаченьків ще й чотири», «Козацька думка», «Ой чиї то воли по горі ходили», «Дума про отамана Зеленого», «Про братів-отаманів Соколовських і сестру їхню отаманшу Марусю», «Кричать сичі та чорний ворон кряче», «Скільки літ Вкраїна-мати...», «Як рушали козаченьки», «Козацьке поле», «Пущу кониченька та на ярдолину», «Українці мої», «Де Дніпро широкий», «Купава», «Чуєш, мамо, летять журавлі», «Чебреці», «Закрутився вихор на дорозі», «Ой не гнися, дуб високий», «Десь на дні мого серця», «Чого ти мною так гордуєш?», «І день мине, і ніч сумна розтане», «Нащо мені женитися?», «Кришталеві чаші», «Вставай, народе» та інші.

40 літ Віктор Лісовол дарував нам свої пісні. Вони розкривали українські серця, засвічували душі, допомагали відшукати в історичній пам'яті битий шлях історичних перемог і поразок, яким ходили Святослав Хоробрий, Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, полковник Абазин та отаман Зелений.

Прощавайте, дорогий батьку-отамане!

Від імені Історичного клубу «Холодний Яр»
Роман КОВАЛЬ